

Arrest

**nr. 193 364 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 25 september 2015 België zijn binnengekomen, samen met hun vier kinderen, dienden op 29 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 februari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 27 februari 2017 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M. A. H. A.-D. (verzoeker) als volgt:
"Asielaanvraag: 29/09/2015
Overdracht CGVS: 07/04/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 januari 2017 van 09u07 tot 12u05, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat meester Mweze Sifa, loco meester Cilinger, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent de man van (A.M.R.S.S.) (O.V. X) en u heeft met haar twee kinderen, M. en Ma., die een nieraandoening heeft. Uit uw eerste huwelijk heeft u uw dochter A. Uw vrouw heeft ook een dochter uit haar eerste huwelijk, R. U bent de schoonbroer van (A.M.R.S.S.) (O.V. (...)), die getrouwd is met (A.A.H.Z.K.) (O.V. (...)), en van (A.-M.M.S.S.) (O.V. (...)). U bent geboren in Adhamiya, waar u het grootste gedeelte van uw leven heeft gewoond.

In 1986 is uw vader overleden tijdens de Iran-Irak oorlog. Wegens familiale problemen verhuisde u in 1989 voor twee jaar naar Diyala, waarna u opnieuw naar Bagdad, Husseiniya, verhuisde. In 1993 verhuisde u wederom naar Adhamiya, waar u rond 2003 als taxi chauffeur ging werken. In datzelfde jaar trouwde u met uw eerste vrouw, waarna u in 2010 van haar scheidde. In 2011 trouwde u met uw tweede en huidige vrouw Rana.

Op 15 maart 2015 werd u gearresteerd door het Iraakse leger en werd u gedurende vijf dagen vastgehouden en gefolterd. Daarna ging u gewoon verder werken als taxichauffeur. Op 6 augustus 2015 werd een vriend van u, O., ontvoerd en vermoord nadat zijn familie reeds het gevraagde losgeld had betaald. U was kwaad en heeft de milities om die reden in het openbaar vervloekt. Op 20 augustus 2015, toen u en uw gezin bij uw zus in al Shaab waren, kreeg u een telefoontje van uw huisbazin dat er gewapende mannen uw huis waren binnengedrongen. Na dit incident bleven u en uw gezin bij uw zus in al Shaab wonen. U vroeg nieuwe paspoorten aan voor u en uw gezin en u verliet Irak op 3 september 2015 met het vliegtuig naar Turkije. Via de Balkanroute bereikte u België op 25 september 2015, waar u op 29 september 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. In november 2015 werd door diezelfde milities brand gesticht in uw huis.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een origineel medisch attest en een kopie van een medisch attest van uw dochter Ma., kopieën van uw identiteitskaart en die van uw gezin, een kopie van uw woonstkaart, kopieën van de eerste pagina van uw paspoort en die van uw gezin, een kopie van uw huwelijkscontract en een USB-stick (met een video over de brandstichting in uw huis, een foto van de rouwaankondiging van uw vriend O., en foto's aangaande de brandstichting, uw dochter Ma. in het ziekenhuis en de gevolgen van uw foltering).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest ontvoerd of vermoord te worden. Hiervoor beroept u zich op de volgende incidenten: uw aanhouding en foltering gedurende vijf dagen door het Iraakse leger, de ontvoering en dood van uw vriend O., het feit dat u omwille van die reden de milities heeft vervloekt, de inval in uw huis op 20 augustus 2015 en de brandstichting in uw huis na uw vertrek uit Irak. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt over door wie uw vriend O. werd vermoord. Zo verklaart u dat uw vriend werd vermoord door de Dawa partij, Badr organisatie (CGVS, p. 10-11). Bij de DVZ verklaarde u dat de militie die uw vriend vermoordde twee namen heeft, nl. 'Huzb Al Dawaa of Badr' (CGVS verklaring, vraag 3.5), dus de Dawa partij en de Badr organisatie. Echter, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, zijn dit, in tegenstelling tot wat u beweert, twee verschillende organisaties. Zo was de Badr organisatie vroeger de militaire vleugel van de Islamic Supreme Council of Iraq (ISCI), maar scheidten hun wegen in 2012, waarna de Badr organisatie zelf een politieke macht werd in Irak, geleid door Hadi Al Amiri. De Dawa partij, geleid door Nouri al Maliki, en de Islamic Supreme Council of Iraq, geleid door al Hakim, vormen samen de twee grootste politieke partijen van de religieus-sjiitische alliantie in Irak. Het feit dat u dergelijke belangrijke Irakese politieke instellingen verwart en door elkaar gebruikt is bijzonder onaannemelijk. Redelijkervijze kan immers verwacht worden dat u, voor iemand die beweert dat één van deze partijen achter de ontvoering en de moord van zijn goede vriend, bijna broer (CGVS, p. 10), zit, hiervan beter op de hoogte zou zijn. Bovendien spreekt uw vrouw u hierover tegen.

Zij verklaart namelijk dat u aan het vloeken was, maar dat u niet wist wie uw vriend had gedood, dat u zomaar aan het vloeken was (CGVS vrouw, p. 6). Dergelijke tegenstrijdigheid zet bovenstaande vaststellingen enkel kracht bij.

Ook wat betreft de oorzaak van uw eigen problemen legt u incoherente verklaringen af. Zo verklaart u dat u na de ontvoering van uw vriend in juni 2015, in de wijk begon te roepen en slechte woorden zei over de milities (CGVS, p. 10), dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaring dat u de milities had uitgescholden pas na zijn dood in augustus 2015, en dus niet na zijn ontvoering (CGVS, p. 6).

Bovendien is het onaannemelijk dat u de milities de huid vol zou schelden op een moment wanneer iedereen, volgens uw verklaringen, daar aanwezig was (CGVS, p. 11). U was zich nochtans bewust van de macht van de sjiiitische milities en hun invloed ("Zij zijn milities en ze behoren tot de autoriteiten. Dus ik kon daar niets aan doen. Ik was machteloos", CGVS, p. 13; "Die mensen zijn barbaren, ze hebben geen genade, ze zijn genadeloos", CGVS, p. 14). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de emotionele impact van de dood van uw vriend, blijft de vraag waarom u zich zomaar in gevaar zou brengen door dergelijke uitpattingen, zeker gezien u wist met wie u te maken had (zie supra). Van iemand die bekend was met de risico's, zeker daar u reeds was gearresteerd en gefolterd door de autoriteiten, en die bovendien door die mensen zijn goede vriend was verloren, is het zeer merkwaardig dat hij zich op die manier zou uitlaten in het openbaar.

Omwille van deze scheldtirade aan het adres van de desbetreffende militie zou deze militie uw huis zijn binnengevallen op 20 augustus 2015. U was toen echter niet thuis, daar u en uw gezin op bezoek waren bij uw zus in al Shaab (CGVS, p. 6). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het motief achter deze inval reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, waardoor meteen ook bij deze inval serieuze vraagtekens worden geplaatst. De geloofwaardigheid van deze inval komt echter verder in het gedrag door de volgende vaststellingen.

Ten eerste slagen u en uw vrouw er niet in om het telefoontje van uw huisbazin met het nieuws over de inval op hetzelfde moment van de dag te situeren. Zo verklaart u dat u rond 11u 's avonds werd opgebeld, met andere woorden toen het reeds donker was (CGVS, p. 11). Uw vrouw daarentegen verklaart (CGVS vrouw p. 5) dat u voor zonsondergang werd gebeld, dus toen het nog licht was. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt ook dat de zonsondergang op 20/08/2015 in Bagdad plaatsvond om 17h51, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met het tijdstip waarop u dit telefoongesprek situeert. Het is onaannemelijk dat u en uw vrouw dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen - een verschil van 5 uur - in verband met dit telefoontje, nochtans een cruciaal element in uw asielrelaas en de aanleiding voor uw vertrek uit Irak. Ten tweede spreken u en uw vrouw elkaar tegen met betrekking tot hoe uw huis werd binnengevallen. Zo verklaart u dat uw huisbazin had gehoord dat de deur werd kapot geslagen, maar ze niet met hen had gesproken ("Ze sprak niet met hen, ze was bang", CGVS, p. 11; "Nee. Toen ze die mannen zag, was ze bang en ze is naar binnen gegaan", CGVS, p. 12). Uw vrouw daarentegen verklaarde bij de DVZ dat de onbekende milities uw buurvrouw hadden gevraagd waar u en uw gezin waren, waarop zij had geantwoord dat ze dat niet wist, waarop ze haar hebben bedreigd (CGVS vragenlijst vrouw, vraag 3.5) waarna de burens jullie op de hoogte brachten van dit voorval. Tijdens het interview op het CGVS verklaart uw vrouw echter, tegenstrijdig met haar verklaringen op de DVZ, dat de huisbazin niet met de militie had gesproken (CGVS vrouw, p. 5). Geconfronteerd met uw melding bij de DVZ dat ze aan uw buurvrouw hadden gevraagd waar u was, antwoordt uw vrouw dat ze dat niet heeft gezegd (CGVS vrouw, p. 5). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, waardoor deze alsook de tegenstrijdigheid met uw eigen verklaringen hierover verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze inval in uw huis. Ten derde is het zeer opvallend dat u verklaart dat u de paspoorten voor u en uw gezin pas heeft aangevraagd op 23 augustus 2015, drie dagen na de inval, maar dat er als datum van afgifte 16 augustus 2015 werd gezet opdat de persoon die ze uitreikte zich kon indekken: "Dus omdat ik heel snel moest mijn PP'en hebben en ik heb geld betaald aan de persoon die daar werkte omdat hij het geld aanvaardde, maar hij moest wel een oudere datum schrijven op mijn paspoort anders werd dat gezien [...]" (CGVS, p. 6). Deze bewering wordt echter ontkracht door de vaststelling dat het paspoort van uw dochter R. 26 augustus 2015 als datum van afgifte vermeld. Bijgevolg houdt uw verklaring voor het feit dat de uitgifte van jullie paspoorten dateert van voor uw vermeende problemen geen steek en kan er geen geloof aan deze bewering worden gehecht. De vaststelling dat u aldus deze internationale paspoorten bekwam - waaruit uw intentie blijkt om het land te verlaten - vooraleer u de beweerdde problemen ondervond die volgens uw uitdrukkelijke verklaring de reden vormden om deze reispassen te bekomen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van deze problemen.

Ter staving van uw vrees haalt u ten slotte de brandstichting in uw huis in november 2015 door dezelfde militie die uw huis in augustus 2015 was binnengevallen aan (CGVS, p. 5-6, 13). U staakt dit incident met een USB-stick waarop een video van uw huis te zien is alsook een foto hiervan (document 6).

Uit de video en de foto op de USBstick kan echter niet afgeleid worden dat het om uw huis gaat en dat het huis in de video en op de foto in de door u geschetste context is afgebrand. Verder haalt u nog het volgende aan in uw asielrelaas: op 15 maart 2015 werd u door het Iraakse leger gearresteerd en gedurende vijf dagen gemarteld. Ter staving van dit incident legt u twee foto's neer van uw hand (USB-

stick, document 6), waarvan u verklaart dat deze was gebroken ten gevolge van foltering. Op deze foto's is echter enkel een hand te zien, meer niet, waardoor uit deze foto verder niets kan worden afgeleid. Bovendien bent u er verder niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille van die reden een gegronde en persoonlijke vrees koestert. Naast het feit dat u zelf tweemaal verklaart dat dit geen reden was voor uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 6), geeft u aan dat dit incident kaderde in de willekeurige arrestaties die vaak werden gedaan na aanslagen (CGVS, p. 8) – er was namelijk een officier van het Iraakse leger vermoord die dag. Gevraagd waarom precies u werd gearresteerd, zegt u dat u niet de enige was, dat er een honderdtal mensen (willekeurig) werden gearresteerd (CGVS, p. 8). Bovendien bent u na uw aanhouding en foltering gewoon verder blijven werken als taxi chauffeur en bent u blijven wonen in het huis waar u werd gearresteerd tot uw vermeende probleem van 20 augustus 2015, vijf maanden na uw arrestatie, waaruit geen indicatie blijkt van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde.

Verder verklaart u alsook uw vrouw dat jullie dochter Ma. lijdt aan een nierziekte en ze daarvoor in België werd behandeld (CGVS, p. 4). Uw vrouw verklaart dat ze dergelijke behandeling in Irak niet kon krijgen (CGVS vrouw, p. 4; CGVS vragenlijst vrouw, vraag 3.7). U staft de aandoening van uw dochter met twee medische attesten (documenten 2-3) en vier foto's van een meisje in een ziekenhuisbed (USB-stick, document 6). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie en die van uw dochter, is het feit dat ze een nieraandoening heeft echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Ten slotte verklaart u dat uw vader om het leven is gekomen in 1986 tijdens de Iran-Irakoorlog. Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie en die van uw familie na de dood van uw vader, vond dit incident reeds meer dan twintig jaar geleden plaats en werd uw vader slachtoffer van de oorlog die aan duizenden mensen het leven heeft gekost, en geeft u zelf aan dat dit geen reden is waarom u nu asiel heeft aangevraagd (CGVS p. 3)

Gelet op bovenstaande bent u er niet in geslaagd om een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: kopieën van uw identiteitskaart en die van uw gezin, kopieën van de eerste pagina van uw paspoort en die van uw gezin, een kopie van uw woonstkaart en een kopie van uw huwelijksakte. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw gezin waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Verder legt u een USB-stick neer met een video van uw afgebrande woning, wat hierboven reeds werd besproken. De medische attesten en de foto's van uw dochter Ma., de video en de foto's werden eveneens reeds hierboven besproken. U staft de dood van uw vriend O. met een foto van een rouwbericht (inhoud USB stick, document 6). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie en die van zijn familie na zijn dood, toont dit rouwbericht enkel aan dat deze persoon is gestorven en niet dat deze persoon in de door u geschetste context en omstandigheden om het leven is gekomen en dat u omwille van dit feit verdere problemen zou hebben gekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn.

Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM,

Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is.

In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de

Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden.

Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de asielaanvraag van uw schoonzus (A.M.R.S.S.) (O.V. (...)) en haar man (A.A.H.Z.K.) (O.V. (...)) betreft en deze van uw schoonbroer (A.-M.M.S.S.) (O.V. (...)), moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw verklaren (CGVS p. 4; CGVS vrouw p. 3-4) dat jullie vluchtmotieven geen inhoudelijk verband hebben met hun problemen. Derhalve kan besloten worden dat de uitkomst van hun asioldossier als dusdanig geen ander licht werpt op de beoordeling van jullie individuele vluchtmotieven. De commissaris-generaal is ertoe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u m.b.t. uw dochter Ma. gezondheidsproblemen aanhaalt (zie ook medisch attest dd. 03/01/2017), waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

- De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-M.R.S.S. (verzoekster) als volgt:

"Asielaanvraag: 29/09/2015

Overdracht CGVS: 07/04/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 januari 2017 van 09u07 tot 12u05, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat meester Mweze Sifa, loco meester Cilinger, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent de vrouw van (A.-D.M.A.H.) (O.V.(...)) en de moeder van R., uw dochter uit uw eerste huwelijk. Samen met uw huidige man heeft u twee kinderen: M. en Ma., die een nieraandoening heeft. Uw man heeft één dochter uit zijn vorige huwelijk, A. U bent de zus van (A.-M.M.S.S.) (O.V. (...)), (A.M.R.S.S.) (O.V. (...)) en de schoonzus van (A.A.H.Z.K.) (O.V. (...)). U bent geboren in al Shaab of al Sleikh te Bagdad. Tot uw eerste huwelijk in 2006 woonde u in Husseiniya, waarna u naar Abu Graib bent verhuisd. Voor uw tweede huwelijk in 2011 bent u naar Adhamiya verhuisd.

Uw eerste man kwam om ten gevolge van een aanslag met een bermbom in 2007. Op 15 maart 2015 werd uw huidige man gearresteerd door het Iraakse leger en gedurende vijf dagen vastgehouden en gefolterd. Na zijn vrijlating ging hij verder werken als taxichauffeur. Na de dood van de vriend van uw man, waarop uw man de milities in het openbaar heeft vervloekt, werd uw huis op 20 augustus 2015 binnengevallen. U was op dat moment met uw gezin bij uw schoonzus in al Shaab, waar u ook verbleef tot uw vertrek uit Irak. Op 3 september 2015 verliet u Irak met het vliegtuig naar Turkije. Via de Balkanroute kwam u aan in België op 25 september 2015, waar u een asielaanvraag indiende op 29 september 2015. In november 2015 werd er brand gesticht in het huis van uw man door diezelfde milite.

U legt de volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: document over het hoederecht van uw dochter, uw originele huwelijksakte met uw eerste man, en een kopie van het uittreksel van overlijden en de overlijdensakte van uw eerste man. Voor de overige door u neergelegde documenten wordt verwezen naar uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielmotieven volledig baseert op de motieven zoals verklaard door uw man (A.-D.M.A.H.) (O.V. (...)). Wat betreft deze feiten (u vreest voor uw leven en dat van uw gezin omwille van de inval in uw huis op 20 augustus 2015 en de daaropvolgende brandstichting na uw vertrek uit Irak, CGVS, p. 4) kan gewezen worden op het volgende. Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw man wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin

besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"[idem bestreden beslissing van verzoeker]"

Naast de feiten aangehaald door uw man, verklaart u ten slotte dat uw eerste man is omgekomen ten gevolge van een aanslag in 2007. U verklaart dat hij op weg was naar zijn werk toen hij slachtoffer is geworden van een bermbom (CGVS, p. 2). U staakt dit incident met een kopie van een uittreksel van overlijden en de overlijdensakte van uw eerste man (document 9-10). Naast het feit dat u verklaart dat zijn dood niet in verband staat met uw vertrek uit Irak in 2015 (CGVS, p. 2), dient opgemerkt te worden dat uw eerste man reed tien jaar geleden is gestorven en u tot die tijd in Irak bent blijven wonen. Hoewel er uiteraard begrip kan worden opgebracht voor uw situatie na de dood van uw eerste man, bent u er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille van dit feit vandaag nog een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert.

Gelet op bovenstaande blijkt niet dat er in uw hoofde een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van het uittreksel van overlijden en van de overlijdensakte van uw eerste man neer, dewelke reeds hierboven werden besproken (zie supra). Daarnaast legde u uw originele huwelijksakte met uw eerste man neer, dewelke louter betrekking heeft op het feit dat u met hem was getrouwd, meer niet. Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande analyse.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en Irak wordt verwezen naar de beslissing van uw man (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u m.b.t. uw dochter Ma. gezondheidsproblemen aanhaalt (zie ook medisch attest dd. 03/01/2017), waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers omschrijven de aangevoerde middelen als volgt:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Zij herhalen de aangevoerde vrees jegens de milities en wijzen erop dat de – hoofdzakelijk sjiitische – autoriteiten in Irak hen geen bescherming zullen kunnen/willen bieden.

Verzoekers stellen dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen door de Commissaris-generaal ten onrechte in vraag wordt gesteld.

Volgens hen duidt de Commissaris-generaal verzoeker ten onrechte ten kwade dat hij de Dawa partij en de Badr-organisatie verwacht. Zij verwijzen naar hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissingen en naar de verklaringen van verzoeker tijdens het CGVS-interview. Er werden geen vragen gesteld over wat verzoeker bedoelde met de *"Dawa partij, Badr organisatie"*.

De Commissaris-generaal gaat er voorbarig vanuit dat verzoeker het onderscheid niet kent. Indien er vragen waren gesteld, had verzoeker zichzelf kunnen verduidelijken. Ten onrechte kreeg verzoeker deze kans niet.

"Dat verzoekers echtgenote in h   r gehoor vertelde dat verzoeker "aan het vloeken was, maar dat hij niet wist wie zijn vriend had gedood, dat hij zomaar aan het vloeken was" ; is geenszins een tegenstrijdigheid ; maar bevestigt integendeel de versie van verzoeker, die, eens het dode lichaam van

zijn vriend O. naar diens woning werd teruggebracht, plotseling , in een woede bui, is beginnen te vloeken op de milities, in het algemeen, zonder specifiek op deze of de andere militie.

Dit verklaart precies ook waarom verzoeker tijdens zijn eigen gehoor de twee milities tegelijk vermeldde ; omdat hij immers niet exact wist welke van deze milities verantwoordelijk was voor de dood van zijn vriend O.

Het CGVS kan dan ook geenszins hieruit afleiden dat verzoeker deze twee milities door elkaar zou gebruiken (als zou het om één en dezelfde militie gaan (-quod non-) of dat verzoeker niet het verschil tussen de beide milities zou kennen.

Deze conclusie kan het CGVS niet maken, om de eenvoudige reden dat de PO hierover niet de minste vragen heeft gesteld aan verzoeker.

Het enige wat uit verzoekers gehoor kan worden afgeleid is dat verzoeker niet met zekerheid kon vertellen welke militie precies achter de dood van zijn vriend O. zat : de Badr organisatie of de Dawa partij ; niet méér, niet minder."

Betreffende het ogenblik waarop verzoeker de milities vervloekte, verwijzen verzoekers naar verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview.

"Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk op welk punt van zijn verklaringen hij hierover tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd.

Integendeel, zowel op blz. 6 alsook op blzn. 10 én 11 van verzoekers gehoorverslag kan duidelijk en zonder enige twijfel worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk verklaard heeft dat hij de milities heeft uitgescholden na de dood van zijn vriend Odai in augustus en dus niet na diens ontvoering in juni 2015.

Zie immers blz. 10 van het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat hij de milities vervloekte en dat het vervolgens "geen 12 dagen geduurd" had "vooraleer ze bij ons thuis waren" : m.a.w. in augustus 2015 en niet in juni 2015.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS tracht voor te houden, waren de verklaringen van verzoeker hieromtrent wel degelijk coherent en eensluidend."

Verzoekers wijzen verder op de verklaringen die verzoeker tijdens het CGVS-interview aflegde over zijn tekeergaan tegen de milities.

"Met dit laatste "iedereen was daar" bedoelt verzoeker : de naaste burens en de familie van Odai ; m.a.w. vertrouwde en in de ogen van verzoeker betrouwbare personen ; verzoeker bedoelt hiermee zeker niet dat er militie leden aanwezig waren.

Als dit laatste wél het geval was geweest, had verzoeker het meer dan waarschijnlijk niet aangedurfd om de milities te vervloeken.

Het is uiteraard van belang om verzoekers uitlatingen aan het adres van de milities in een correct kader te plaatsen ; en niet zoals het CGVS ten onrechte doet door allerlei insinuaties te doen als zou verzoeker zomaar in het wilde weg , ongeacht of er militieleden aanwezig waren of niet, deze laatste zou hebben uitgescholden.

De PO heeft ten andere op geen enkel moment tijdens verzoekers gehoor enige vraag gesteld aan verzoeker wat hij precies bedoelt wanneer hij zegt dat "iedereen daar was..." op dat moment.

Daarenboven – en zoals in de bestreden beslissing hierover trouwens terecht wordt aangehaald- had de dood van verzoekers vriend wel degelijk een emotionele impact op verzoeker.

Het CGVS verliest uit het oog dat de plotse confrontatie met het dode lichaam van zijn vriend bij verzoeker de stoppen heeft doen doorslaan.

Dit abrupte moment was de spreekwoordelijke druppel geweest voor verzoeker, die mentaal gebukt ging onder verregaand menselijk leed

Als kind had verzoeker zijn vader verloren in de Iran-Irak oorlog ; verzoekers echtgenote had op haar beurt haar eerste echtgenoot verloren n.a.v. een berm-explosie ; verzoeker was in maart 2015 het slachtoffer van een willekeurige arrestatie toen een Iraaks officier in de stad was vermoord ; verzoeker was tijdens die arrestatie mishandeld ; het algemene leven in de stad Adhamiya waar vooral soenieten leven maar waar sjiiitische milities de plak zwaaien was voor verzoeker moeilijk ; verzoekers dochtertje Maryam kampt met gezondheidsproblemen etc.

Dit alles maakte dat verzoeker , in een reflex en zonder na te denken over de gevolgen, en ten einde raad, op dat moment die harde uitspraken heeft gedaan aan het adres van de milities.

Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met dit menselijke aspect.

Nogmaals, deze uitspraken heeft verzoeker gedaan in zijn eigen vertrouwde omgeving en in een soenitische wijk waar hij de buurtbewoners kent.

De mogelijkheid dat een (soenitische) buurtbewoner of iemand die enige wrok koesterde tegen verzoeker en zijn familie (buiten verzoekers weten om) , dan wel een (soenitische) spion , verzoeker heeft verraden bij de sjiiitische militie, werd door het CGVS ten onrechte totaal over het hoofd gezien.

Voor verzoeker kan dit scenario, waarbij een (soenitische) buurtbewoner de sjiitische militie getipt heeft over verzoekers scheldtirade, opheldering bieden.

Het CGVS heeft hoedanook ten onrechte geen enkele rekening gehouden met deze hypothese.

Kan het CGVS het verzoeker thans ten kwade duiden dat hij zélf deze mogelijkheid niet eerder (spontaan) heeft kunnen aangehaald tijdens zijn interview ?

Het antwoord hierop is : neen.

Verzoeker heeft met niemand in zijn omgeving in onmin geleefd ; maar in het klimaat van sektarisch geweld dat Irak teistert, is het helaas niet uitgesloten dat er wrokgevoelens bestaan vanwege personen / kennissen van wie men het niet verwacht.

Verzoeker is niet de persoon om mensen vals te beschuldigen dan wel te gissen over wie hem al dan niet zou kunnen hebben beschuldigd bij de sjiitische militie.

In ieder geval is hiermee aangetoond dat het CGVS, door deze hypothese (waarbij een (soenitische) buurtbewoner verzoeker heeft 'verraden' bij de sjiitische militie) niet méé in overweging te nemen bij de beoordeling van het dossier, een gebrekkig onderzoek gevoerd."

Zij citeren hun eerder afgelegde verklaringen over het telefoontje en betogen:

"Uit de verklaringen van verzoekster kan worden geconstateerd dat zij het antwoord op deze vraag NIET wist : "Ik kan het me niet herinneren" en "geen idee"!

Op de vraag om hoe laat de buurvrouw het telefoontje naar verzoeksters echtgenoot had gedaan, antwoordde verzoekster twee keren : dat zij het niet wist.

Verzoekster was eigenlijk maar aan het gissen, toen de PO aan het aandringen was om duidelijkheid te krijgen over het exacte tijdstip van het telefoontje.

Verder was het ook zo dat het niet verzoekster zélf was die het telefoontje had gekregen, maar haar echtgenoot.

Uit verzoeksters verklaringen kunnen dan ook geen verregaande conclusies worden getrokken ; allszins geen dermate vaststaande feiten om hieruit tegenstrijdigheden met verzoekers verklaringen af te leiden."

Zij stellen verder dat de conclusie inzake hun paspoorten buitensporig is. "Verzoeker verklaarde (zie blz. 6 gehoorverslag) dat het incident (inval in zijn woning) plaatsvond op 20 augustus 2015.

Verzoeker verklaarde dat hij geld had betaald aan iemand binnen de paspoortdienst om zijn paspoort te (antidateren) en te laten afleveren op 16 augustus 2015 (in tempore non suspecto) ; om op die manier de opsteller ervan en zichzelf niet verdacht te maken.

Verzoeker dacht immers op die manier onder de radar te kunnen blijven van de autoriteiten.

Indien immers verzoekers paspoort zou zijn opgesteld nà datum van de inval, liepen verzoeker en de opsteller van het paspoort wél het risico om in het vizier van de autoriteiten te lopen en dus gearresteerd te worden.

Het CGVS verwijst thans in de bestreden beslissing naar het paspoort van verzoekers dochter R. dat 26 augustus 2015 als datum van afgifte vermeld.

Echter, dit feit op zich, verandert hoegenaamd niets aan de gegrondheid en oprechtheid van verzoekers verklaringen dienaangaande.

Het belangrijkste paspoort was dat op naam van verzoeker ; niet het paspoort op naam van zijn dochter, dat als minderjarig kind zowieso niet verdacht lijkt in de ogen van de autoriteiten.

Op blz. 13 van verzoekers gehoorverslag kan trouwens worden gelezen dat verzoeker hierover verklaarde dat hij een contact- of tussenpersoon had betaald om deze formaliteiten voor hem te regelen. (...)

Die contactpersoon was er kennelijk niet in geslaagd om alle paspoorten van alle gezinsleden van verzoekers geantidateerd te krijgen ; vandaar dat het paspoort van dochter R. een latere afgiftedatum vermeld dan het paspoort van verzoeker.

Om uit dit gegeven alleen af te leiden dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, is een brug te ver.

De afleverdata van de –belangrijkste- paspoorten corresponderen wel degelijk met (de chronologie van) verzoekers asielrelaas dienaangaande.

De PO liet het bij die ene vraag en stelde verder –ten onrechte- geen enkele bijkomende vragen.

Het is dan ook niet terecht dat het CGVS in de weigeringsbeslissing dit gegeven als één van de –doorslaggevende- weigeringsmotieven gebruikt tegen verzoekers."

Verzoekers betogen nog dat het CGVS meer vragen had moeten stellen en verzoekster langer had moeten horen om klaarheid te scheppen. Teveel vragen bleven onbeantwoord. Daar waar er wel verdere vragen werden gesteld, bleken hun verklaringen overeen te stemmen.

Voorts gaan verzoekers in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volgens hen zijn de argumenten van de bestreden beslissingen niet overtuigend. De veiligheidssituatie in Bagdad is niet veilig en stabiel genoeg.

Verder betogen verzoekers dat zij door hun lange afwezigheid in het buitenland op zich reeds de aandacht trekken van de plaatselijke bevolking, met alle veiligheidsrisico's van dien. Zij vrezen daardoor slachtoffer te worden van een ontvoering of afrekening.

2.1.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een aantal foto's en een USB-stick. Zij willen met deze stukken aantonen dat de woning die in november 2015 is afgebrand wel degelijk hun woning is. Tevens willen zij hiermee aantonen dat verzoeker wel degelijk gekwetst raakte aan de hand.

2.1.3. De Commissaris-generaal legt door middel van twee aanvullende nota's een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van 5 juli 2017 en 25 september 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. In dit kader kan vooreerst worden aangestipt dat verzoekende partijen niet betwisten dat de asielaanvraag van een aantal van hun familieleden losstaat van deze van verzoekende partijen, dat hun vluchtmotieven en problemen geen inhoudelijk verband hebben en dat de asielaanvraag van verzoekende partijen aldus op basis van hun eigen merites moet worden onderzocht.

De concrete vluchtaanleiding voor verzoekende partijen zou daarbij het gegeven zijn geweest dat verzoekende partijen problemen kregen met de in hun regio van herkomst aanwezige milities omdat verzoeker deze milities in het openbaar zou hebben vervloekt naar aanleiding van de feiten waarvan zijn vriend O. slachtoffer werd.

Omtrent dit relaas, wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst terecht gesteld:

"Vooreerst moet worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt over door wie uw vriend O. werd vermoord. Zo verklaart u dat uw vriend werd vermoord door de Dawa partij, Badr organisatie (CGVS, p. 10-11). Bij de DVZ verklaarde u dat de militie die uw vriend vermoordde twee namen heeft, nl. 'Huzb Al Dawaa of Badr' (CGVS verklaring, vraag 3.5), dus de Dawa partij en de Badr organisatie. Echter, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, zijn dit, in tegenstelling tot wat u beweert, twee verschillende organisaties.

Zo was de Badr organisatie vroeger de militaire vleugel van de Islamic Supreme Council of Iraq (ISCI), maar scheidden hun wegen in 2012, waarna de Badr organisatie zelf een politieke macht werd in Irak, geleid door Hadi Al Amiri. De Dawa partij, geleid door Nouri al Maliki, en de Islamic Supreme Council of Iraq, geleid door al Hakim, vormen samen de twee grootste politieke partijen van de religieussjiitische alliantie in Irak. Het feit dat u dergelijke belangrijke Irakese politieke instellingen verwart en door elkaar gebruikt is bijzonder onaannemelijk. Redelijkwijze kan immers verwacht

worden dat u, voor iemand die beweert dat één van deze partijen achter de ontvoering en de moord van zijn goede vriend, bijna broer (CGVS, p. 10), zit, hiervan beter op de hoogte zou zijn. Bovendien spreekt uw vrouw u hierover tegen. Zij verklaart namelijk dat u aan het vloeken was, maar dat u niet wist wie uw vriend had gedood, dat u zomaar aan het vloeken was (CGVS vrouw, p. 6). Dergelijke tegenstrijdigheid zet bovenstaande vaststellingen enkel kracht bij."

Verzoekers slagen er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

Met de verwijzing naar verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview, met het verwijt dat hierover geen bijkomende vragen werden gesteld en met de bewering dat verzoeker wel zou hebben geweten dat het om twee verschillende organisaties ging doch niet welke van deze twee organisaties achter de feiten zat, gaan verzoekende partijen vooreerst volledig voorbij aan verzoekers verklaringen in de vragenlijst. In de CGVS-vragenlijst gaf verzoeker in duidelijke bewoordingen aan dat de Dawa partij en de Badr-organisatie één organisatie betroffen en dat hij door hen werd geviseerd. Hij stelde, wanneer gevraagd werd naar de milities die hem viseerden, immers: *"Huzb Al Dawaa of Badr (ze hebben 2 namen)"* (CGVS-vragenlijst, stuk 13, p. 2). Ook uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt bovendien wel degelijk voldoende duidelijk dat hij van mening was dat beide organisaties dezelfde waren en achter de feiten zaten. Hij verklaarde namelijk niet alleen dat hij na de ontvoering van zijn vriend begon te tieren *"over Dawa Partij, Badr organisatie"* doch gaf even verder eveneens uitdrukkelijk aan dat hij wist dat zijn vriend werd ontvoerd *"Door Dawa Partij"* (CGVS-gehoorverslag verzoeker, stuk 5, p. 10-11). Aldus waren de verklaringen van verzoeker duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en in strijd met zowel de voormelde landeninformatie als de verklaringen van verzoekster die in de bestreden beslissing worden weergegeven. De voormelde gezegden laten bijgevolg geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekende partijen hieraan *post facum* trachten aan te brengen.

Het voormelde geldt nog des te meer nu, ook indien al aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker wel wist dat het om twee organisaties ging, niet zeker wist welke van deze twee achter de feiten zat en daarom allebei de organisaties zou hebben vervloekt, *quod non*, verwacht kon worden dat verzoekster deze twee organisaties zou hebben vernoemd in het kader van voormelde vraagstelling.

Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekers eensluidende en correcte verklaringen zouden afleggen over de militie(s) die verzoeker in het openbaar zou hebben vervloekt en die hen om deze reden vervolgde(n). Dat zij hiertoe niet bij machte bleken, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas en vrees voor vervolging.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Bovendien is het onaannemelijk dat u de milities de huid vol zou schelden op een moment wanneer iedereen, volgens uw verklaringen, daar aanwezig was (CGVS, p. 11). U was zich nochtans bewust van de macht van de sjiiitische milities en hun invloed ("Zij zijn milities en ze behoren tot de autoriteiten. Dus ik kon daar niets aan doen. Ik was machteloos", CGVS, p. 13; "Die mensen zijn barbaren, ze hebben geen genade, ze zijn genadeloos", CGVS, p. 14). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de emotionele impact van de dood van uw vriend, blijft de vraag waarom u zich zomaar in gevaar zou brengen door dergelijke uitpattingen, zeker gezien u wist met wie u te maken had (zie supra). Van iemand die bekend was met de risico's, zeker daar u reeds was gearresteerd en gefolterd door de autoriteiten, en die bovendien door die mensen zijn goede vriend was verloren, is het zeer merkwaardig dat hij zich op die manier zou uitlaten in het openbaar."

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt dat hij ervan uitging dat de milities hem in zijn wijk wel degelijk konden raken. Ook in het onderhavige verzoekschrift geven verzoekers aan dat de sjiiitische milities in de wijk de plak zwaaiden. Verder geven verzoekers in het verzoekschrift zelf aan dat de mogelijkheid bestond dat mensen ingevolge de sektarische spanningen tegen hen wrok koesterden, dat er spionnen in de wijk aanwezig waren en dat de mogelijkheid bestond dat verzoeker zou worden verraden ten overstaan van de sjiiitische milities. In deze context is het, ook indien hij onder mentale leed gebukt ging en een emotionele impact ervoer van het overlijden van zijn vriend, totaal onaannemelijk dat verzoeker, wetende met wie hij te maken had, dermate ondoordacht en in het openbaar een scheldtirade zou hebben afgestoken ten aanzien van de sjiiitische milities.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Omwille van deze scheldtirade aan het adres van de desbetreffende militie zou deze militie uw huis zijn binnengevallen op 20 augustus 2015. U was toen echter niet thuis, daar u en uw gezin op bezoek waren bij uw zus in al Shaab (CGVS, p. 6). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het motief achter deze inval reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, waardoor meteen ook bij deze inval serieuze vraagtekens worden geplaatst. De geloofwaardigheid van deze inval komt echter verder in het gedrag door de volgende vaststellingen."

Ten eerste slagen u en uw vrouw er niet in om het telefoontje van uw huisbazin met het nieuws over de inval op hetzelfde moment van de dag te situeren. Zo verklaart u dat u rond 11u 's avonds werd opgebeld, met andere woorden toen het reeds donker was (CGVS, p. 11). Uw vrouw daarentegen verklaart (CGVS vrouw p. 5) dat u voor zonsondergang werd gebeld, dus toen het nog licht was. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt ook dat de zonsondergang op 20/08/2015 in Bagdad plaatsvond om 17h51, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met het tijdstip waarop u dit telefoongesprek situeert. Het is onaannemelijk dat u en uw vrouw dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen - een verschil van 5 uur - in verband met dit telefoontje, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag en dé aanleiding voor uw vertrek uit Irak."

Verzoekers slagen er niet in deze motieven te ontkrachten.

Dat verzoekster eigenlijk geheel niet wist wanneer het telefoontje plaatsvond, vindt geen steun in het administratief dossier. Hoewel zij aangaf zich het exacte tijdstip niet te kunnen herinneren, verklaarde zij namelijk wel: *"Het was tegen zonsondergang, avondgebed"* (CGVS-gehoorverslag verzoekster, stuk 5B, p. 5).

Dat verzoekster het telefoontje niet zelf ontving, doet verder geenszins afbreuk aan het gegeven dat van verzoekende partijen mocht worden verwacht dat zij over het tijdstip van zulk cruciaal telefoongesprek verklaringen zouden afleggen die met elkaar overeenstemmen. Verzoekster gaf namelijk duidelijk aan dat zijzelf en verzoeker op het ogenblik van het telefoongesprek samen op bezoek waren bij de zus (*ibid.*, p. 5). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvraag en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun asielaanvraag.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt:

"Ten tweede spreken u en uw vrouw elkaar tegen met betrekking tot hoe uw huis werd binnengevallen. Zo verklaart u dat uw huisbazin had gehoord dat de deur werd kapot geslagen, maar ze niet met hen had gesproken ("Ze sprak niet met hen, ze was bang", CGVS, p. 11; "Neen. Toen ze die mannen zag, was ze bang en ze is naar binnen gegaan", CGVS, p. 12). Uw vrouw daarentegen verklaarde bij de DVZ dat de onbekende militie uw buurvrouw hadden gevraagd waar u en uw gezin waren, waarop zij had geantwoord dat ze dat niet wist, waarop ze haar hebben bedreigd (CGVS vragenlijst vrouw, vraag 3.5) waarna de burens jullie op de hoogte brachten van dit voorval. Tijdens het interview op het CGVS verklaart uw vrouw echter, tegenstrijdig met haar verklaringen op de DVZ, dat de huisbazin niet met de militie had gesproken (CGVS vrouw, p. 5). Geconfronteerd met uw melding bij de DVZ dat ze aan uw buurvrouw hadden gevraagd waar u was, antwoordt uw vrouw dat ze dat niet heeft gezegd (CGVS vrouw, p. 5). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, waardoor deze alsook de tegenstrijdigheid met uw eigen verklaringen hierover verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze inval in uw huis."

Verzoekers voeren ter weerlegging van voormelde motieven niet één concreet en dienstige argument aan doch laten deze volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers' aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op de overige, overvloedige motieven omtrent dit relaas, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De neergelegde stukken zijn evenmin van zulke aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielaanvraag kunnen herstellen.

Uit de stukken die verzoekers ter terechtzitting neerleggen (zie punt 2.1.2.) en die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 11) en aan de hand waarvan verzoekende partijen wensen aan te tonen dat hun woning is afgebrand, kan geheel niet worden afgeleid om welke redenen, wanneer, op welke wijze en in welke omstandigheden de woning is afgebrand. Derhalve kan op basis van deze stukken niet worden aangenomen dat dit zou zijn geschied in de hoger ongeloofwaardig bevonden omstandigheden. De voormelde stukken kunnen dan ook niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers te herstellen of in hun hoofde anderszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

De stukken die verzoekers ter terechtzitting neerleggen en die zijn opgenomen in het administratief dossier en waaruit moet blijken dat verzoeker een letsel opliep aan de hand, bieden evenmin uitsluitend over de vraag om welke redenen, wanneer, op welke wijze en in welke omstandigheden verzoeker gekwetst raakte. Zo aangenomen kan worden dat dit geschiedde in de omstandigheden zoals geschilderd

door verzoeker, dan dient te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen volledig onverlet laten waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien bent u er verder niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille van die reden een gegronde en persoonlijke vrees koestert. Naast het feit dat u zelf tweemaal verklaart dat dit geen reden was voor uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 6), geeft u aan dat dit incident kaderde in de willekeurige arrestaties die vaak werden gedaan na aanslagen (CGVS, p. 8) – er was namelijk een officier van het Iraakse leger vermoord die dag. Gevraagd waarom precies u werd gearresteerd, zegt u dat u niet de enige was, dat er een honderdtal mensen (willekeurig) werden gearresteerd (CGVS, p. 8). Bovendien bent u na uw aanhouding en foltering gewoon verder blijven werken als taxi chauffeur en bent u blijven wonen in het huis waar u werd gearresteerd tot uw vermeende probleem van 20 augustus 2015, vijf maanden na uw arrestatie, waaruit geen indicatie blijkt van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet weerleggen, onverminderd overeind.

De overige neergelegde stukken, opgenomen in de map documenten in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Omtrent het overlijden van verzoekers vader en verzoeksters eerste echtgenoot, wordt in de bestreden beslissing(en) op grond van de stukken van het dossier voorts met recht gemotiveerd:

“Ten slotte verklaart u dat uw vader om het leven is gekomen in 1986 tijdens de Iran-Irakoorlog. Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie en die van uw familie na de dood van uw vader, vond dit incident reeds meer dan twintig jaar geleden plaats en werd uw vader slachtoffer van de oorlog die aan duizenden mensen het leven heeft gekost, en geeft u zelf aan dat dit geen reden is waarom u nu asiel heeft aangevraagd (CGVS p. 3)

(...)

Naast de feiten aangehaald door uw man, verklaart u ten slotte dat uw eerste man is omgekomen ten gevolge van een aanslag in 2007. U verklaart dat hij op weg was naar zijn werk toen hij slachtoffer is geworden van een bembom (CGVS, p. 2). U staakt dit incident met een kopie van een uittreksel van overlijden en de overlijdensakte van uw eerste man (document 9-10). Naast het feit dat u verklaart dat zijn dood niet in verband staat met uw vertrek uit Irak in 2015 (CGVS, p. 2), dient opgemerkt te worden dat uw eerste man reed tien jaar geleden is gestorven en u tot die tijd in Irak bent blijven wonen. Hoewel er uiteraard begrip kan worden opgebracht voor uw situatie na de dood van uw eerste man, bent u er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille van dit feit vandaag nog een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert.”

Verzoekers laten deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt daarnaast nog dat verzoekende partijen aangaven dat zij soennieten zijn. Verzoekers dienen echter *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst – al dan niet omwille van hun soennitische aanhorigheid – problemen dreigen te ondervinden. Zij blijven hier gelet op het voorgaande in gebreke.

Waar verzoekers tot slot trachten te laten uitschijnen zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst louter ingevolge hun afwezigheid en hun verblijf in het buitenland zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat aangenomen kan worden dat zij dit eerder zouden hebben vermeld indien zij werkelijk zulke vrees dienden te koesteren. Verder brengen zij niet het minste begin van informatie bij omtrent het bestaan van zulke wanpraktijken ten aanzien van personen die terugkeren naar hun land en regio van herkomst. Bijgevolg tonen zij niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden zij aan zulke praktijken zouden dreigen te worden blootgesteld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hogere gedane vaststellingen

dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, tonen verzoekers niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zij verwijzen daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie en stellen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. De Commissaris-generaal verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota's en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten van de COI Focus.

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS (cf. punt 47).

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de overige landeninformatie in het onderhavige dossier kan evenmin worden afgeleid dat Bagdad onder de toepassing van voormeld artikel valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van IS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In de loop van 2017 werden ook Mosul en Tell Afar op IS heroverd. De herovering van gebieden bezet door IS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. In 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

Het offensief dat IS sedert 2014 voerde in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij

militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het geweldspatroon in Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sedert november 2016 gevoelig begon te dalen en in 2017 verder is gedaald. De frequentie en de zwaarte van de door IS gepleegde aanslagen is sterk afgenomen. De algemene trend is duidelijk: er is een significante en bijna constante afname van het geweld vast te stellen. Om de beveiliging van Bagdad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door IS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen IS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door controles (die nu zoals reeds hoger werd aangegeven wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele

situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie vervat in de door de Commissaris-generaal toegevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.”* van 5 juli 2017 en 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofden zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP